

Nejde snad o básně

aneb

vypadlo to z dásně

Petr Soukup

Úvod

Po dokončení knihy Pohlad' Huga po hlavě aneb z protihráče spoluhrač, která je pro odlehčení proložená říkankami, nepřešly další rýmovačky na různá témata, kterými jsem se zabýval, přicházet. Časem se jich sešlo dost na to, aby vystačily na tenkou knížku, která může být volným pokračováním té první.

Děti ano, ale s rozumem!

„Používaj, tati
indiáni ochranu,
muž, když ženu klátí?“
Ptá se můj syn po ránu.

„Ani nevím, drahý synku,
zkušenost mi chybí,
když přivedu indiánku
maminka se zlobí.

Však ti znalí poměrů
informují svorně,
divoši, že v průměru
mají děti hojně.

S radostí je dělají,
beze strachu z početí,
s radostí je chovají,
než ze šátku vyletí.“

„Což si lidé nepřejí
život poslat dále,
do sebe, když zasejí
semen méně stále?“

„Snad stav myslí za tím stojí,
úd, když žena muži mačká,
že se při tom oba bojí,
v hlavách běží kalkulačka.“

„Než mi vstoupíš do klína,
pro představu tvojí,
výchova prý mimina
přes milion stojí!“

„Situaci těžkou
máme dnes až běda,
bez dětí se ale
národ dělat nedá.

Na Zemi však ještě žijí
lidé, co se smějí,
kteří božský nápoj pijí,
kteří děti chtějí.“

Proud dvakrát jinak

Nabyde-li prostata,
tenký proud nám dělá zlost,
nabyde-li Podstata,
v silném proudu lásky dost.

Nežádoucí objetí

Vytvořené domněnky
svírají tě do kleští,
množí se i myšlenky
jako houby po dešti.

Konečně společně

Někdo tvoří tóny zvukné
sotva hubu otevře,
jiný ještě dřív, než začne
na zpěv raděj zanevře.

Někdo píše plničkou,
další v létě seno sklízí,
ten pomůže s paničkou,
když už zvolna síly mizí.

Je to jedno, co kdo tvoří,
platí to už staletí,
když se v dílo láska noří,
radost Zemi obletí.

To, co jeden umí, zná,
to se v kosmu neztrácí,
druhý tedy možnost má
stahovat si po práci.

Nabydeš-li přesvědčení,
že je k tobě krutý svět,
že tvá činnost dobrá není,
nezbývá než závidět.

Chtěl bys býti někdo jiný?
To může být potíž,
to na duši vrhá stíny,
v noci se pak potíš.

Chytni závist za uši,
začni klidně třeba fotit,
když tvé fotky potěší,
přestaneš se v noci potit.

Jak se ten svět pěkně točí,
žijeme tu společně,
otevřem-li obě oči,
vidíme to konečně.

Jednu činnost mám moc rád,
chutná jak čaj s mátou,
nejkrásnější role snad
je být dobrým tátou.

Co vypouštíme?

Stihnout toho více chceš?
To si děláš prdel snad,
nejvíc světu prospěješ
pokud děláš, co máš rád.

Čím ten prostor plníš tedy,
je to láska nebo jedy?

Když nám občas ujde plyn,
všichni kolem o tom ví,
stejně tak, když pustíš radost,
každého to osloví.

Pružina života

Napřim svoje tělo,
dopřej nadhled zraku,
dlouho už to chtělo,
jako guma z praku.

Tu jen jemně natáhni,
tak to dělej děti,
do okna - se spolehni
kámen pěkně letí.

Napřímením gumy, těla,
proudit může energie,
z praku rány jdou jak z děla,
člověk tančí jako zmije.

Tanec hřeje pod hrudí,
tanečník pak neprudí.

Uvolnění v odpuštění

Odpust' mi můj světe milý,
vinil jsem tě ze svých strastí,
činil jsem tak v těžké chvíli,
ze své vlastní neznalosti.

Máma, táta, prezident,
vypasení jedlíci,
hudebník i dirigent,
všichni byli viníci.

Tělo mé už odpouští,
vinil jsem ho z choroby,
zácpa mě dnes opouští,
vysral jsem se z podoby.

Zdravá radost

Když se zdraví zadýchá,
většinou se nejásá,
radosti proud vysychá
jako stará klobása.

Jsou tu jisté možnosti
jak si pomoci ke štěstí.

Nejdřív zdraví potom ra-
dost?

Nemoc to je neřád,
přijde mi to jako blbost,
bez moci jsme pořád.

Zasmát se i v bolesti
není vůbec marné,
smích ten cestu proklestí
změně blahodárné.

Pozornost pozor!

Chce-li někdo góly dávat
začne fotbal trénovat,
nemusí se učit plava,
nebo šachy pilovat.

Na to můžem vzít i jed,
nehodlám se vysmívat,
chceš-li něco rozvíjet,
musíš se tím zabývat.

Proč se tedy v bahně vrtáš,
když chceš čistou rukou hladit?
Proč si horkou lázeň chystáš,
když chceš svoje tělo chladit?

Lásku cítíš s pachem síry
dvoříš-li se nenávisti,
když si v mysli krmíš viry
nemůžeš mít zdravé kosti.

Žena

Objetím nás velmi jemně
k svému srdci přimyká,
ať už je to matka Země,
babička či milenka.

Obdařená svými vnady
intuicí všude šmátrá,
se vším ví si vždycky rady,
vydrží jak tahač Tatra.

Dary ženy v neglizé
mohou zmizet trapem,
když si začne myslet, že
lepší je být chlapem.

Sen zlý se mi jednou zdál,
ženství že se vytrácí,
na světě, že žijí dál
už jen samí čuráci.

Rodinná pouta

Rodinu je lépe chovat
jemně ve své náruči,
kdo chce silou paže svírat,
ten v ní radost umučí.

Pro Milenku

Stalo se to před léty,
konec prázdnin za chvíli,
naše plné kalhoty
na mejdan se těšily.

Zpráva náhlá plány kazí,
dívky večer nedorazí,
nehledě na původ,
neřekli nám důvod.

Vybírat si není čas,
už je konec dne,
nechcem zůstat sami zas,
berem co se hne.

Zkusíme jít k řece,
do lovu se pustíme,
dáme deku k dece,
třeba zájem vzbudíme.

Ztrácelo už léto síly,
žádný křik a ani jek,
u keře tam na nás zbyly
dvě studentky bez plavek.
(bohužel pouze nahoře)

Vína dost a taky sody,
jen ten sladký závěr scházel,
kámoš ten si připsal body,
já jsem v deset doprovázel.

Říkali jí Milenko,
začali jsme spolu chodit,
nejprve jen malinko,
to nemůže nikdy škodit.

Slýchával jsem často od ní,
jak svět vidí pod víčky,
přišlo mi to staromódní,
zřejmě vlivem babičky.

V něčem byla trochu jiná,
já v tom nebyl po uši,
proč mi byla přidělená,
tenkrát jsem moc netušil.

Po čase pak v jedné chvíli
rodinu jsme založili.

Milenka v své celé kráse
vyhoupla se do sedla,
mlád'ata dvě zrodila se,
zdá se, že se povedla.

Pěkně se nám celkem žilo,
o to jsme se snažili,
a když trochu dusno bylo,
tak vždy jenom na chvíli.

Občasná má zblbnutí,
pro rodiny hladký chod,
Milenka bez mrknutí,
stáhla hned jak hromosvod.

Přišla doba a já v ní
začal oči otvírat,
o principy duchovní
začal jsem se zajímat.

Tématem tak zaujat
Milenku jsem ved v tom
směru,
signálů jsem nedbal snad,
že jí občas s tím dost seru.

Jak si můžem rozumět,
když zná každý jinak svět?

Trvalo mi hodnou chvíli,
než jsem zjistil, že se mýlím,
i když Milen skrz skla hledí,
tak můj pohled ne vždy sedí.

Spoustu těch pravd ona žije,
život bere vesele,
někde uvnitř ona ví je,
jenom o nich nemele.

To mi dalo asi nejmíc,
byl jsem zmaten jako panic,
zdálo se, že zemřeme,
když svou hubu zavřeme.

Čekájte na změny
dočkal jsem se odměny.

Viděl jsem teď ženu svou,
jako vložku krbovou,
která teplem svým tak ladně
plní domov nenápadně.

Co má dělat tatínek?
Ať je vždy dost polínek,
stálý plamen na věčně
udržuju společně.

Téma tepla rodinného
vystřídalo v prioritě,
do té doby jediného,
po porodu velké řitě.

Často se teď tomu smějem
jak se pěkně doplňujem.

Nejen tam tím v mezinoží,
čím se lidé běžně množí,
také tím v co věříme,
když si svůj svět tvoříme.

Voda se štávou v jednotě

Těžko se nám vyjadřuje
jednota dvou těl,
fyzické a mentální je,
příklad bych tu měl.

Chci-li dopřát doušek sobě,
se sirupem vodu pít,
zřejmě musím látky obě
v jedné dóze spolu mít.

Co to vzniklo za pití,
je to velká dobrota,
sirup s vodou v objetí,
tomu říkám jednota.

Zahýbu-li sklenicí,
nevlí se jenom voda,
štáva s vodou tančící
oddělit se zkrátka nedá.

Člověk není jenom z vody,
nebo jenom sladký džem,
zdá se, že snad od přírody
míchaným je nápojem.

Toto nejsou nové věci,
my je všichni známe přeci,
jak to duše s tělem válí
dávno už jsme zapomněli.

Příměrů dost,
vždyť vám pravím,
kdo strach hýčká
ve svém těle
střeva jen tak nezastaví,
noc pak stráví s vlhkým
čelem.

Muž, když nahou ženu vidí,
úd radostí skáče,
vagina mu nezávidí,
ta zas štěstím pláče.

Zkrátka a dobře:

Budu-li pít každou složku
odděleně hubou lačnou,
nevychutnám ani trošku
moku skladbu jedinečnou.

Po bouři (třeba rodinné)

Z dusna bouře přichází,
vlny vodou běží,
a když jí dech dochází,
vzduch je zase svěží.

Trpělivě ke klidu

Co nám bere vzácný klid,
chaos jen a také zmatky,
ve snaze vše urychlit
produkujem často zmetky.

Každý proces trvá chvíli,
nemějme to za chybu,
třeba jako cesta k cíli,
svět je zkrátka v pohybu.

Neochutnám pálenku,
když sad švestek nezaložím,
nepozvu tě na sklenku,
když včas slívky nenaložím.

Nepřivoním ke květu,
když si dobu popletu,
když chtít budu v předklonu
čuchat v zimním záhonu.

Při nácvičku provazu
neuspěchat protažení,
může dojít k úrazu,
třeba k řiti natržení.

Kdo chce užít sexu lekci,
musí počkat na erekci,
na ženu se koukne,
počká až mu houpne.

Smysl nějaký má to snad,
trpělivě vyčkávat,
zvláště, když dobu čekání
využijem ke hraní,
nebo taky k oddychu
zůstat v klidu potichu.

Jako v klidu tak i v hraní
dostatek je požehnání,
zdá se vám to nelogický?
Jde mi o klid dynamický.

Komu klid moc nevoní,
ten se (si) snadno uhoní.

Bolestivý tlak

Když zatlačím jemně,
vlastně ani netlačím,
jde to lehce ze mě,
divit se až nestačím.

Takhle já to zkrátka vidím,
potom je mi do pláče,
tlakem, když svůj život
zhmoždím,
nebo taky svěrače.

Tvořím, tvoříš, tvoříme

Tvořím, tvoříš, tvoříme,
často o tom nevíme,
potom hlavou kroutíme,
výsledku se divíme.

Někdo v strachu z krádeže
byť svůj lépe zabezpečí,
za čas z jeho garáže
potřebný si něco půjčí.

Kdo se zlobou zabývá,
byť ve snaze zlobu pobít,
jiného mu nezbyvá,
než se stále s něčím zlobit.

Ten, kdo vnímá slunce září,
i přes mraky nalité,
může čekat nejen v září
radostí dny zalité.

Kdo si s kvěrem zahrává,
chce ho s sebou v kapse
nosit,
situaci nahrává,
že ho bude muset tasit.

Nestáhnou mě jen tak
z kůže,
pojistek snad mám už dost,
teď už klidně přijít může,
ňáká škodná událost.

Ten, kdo občas v sadu klekne,
promluví se zvířaty,
příroda mu všechno řekne,
nedělá s tím drahoty.

Jak tvoříme, ukazují
šamani a mystici,
dneska to už potvrzují
i kvantová fyzici.

Není naší povinností
zabývat se tématy,
co nás táhnou od radosti,
ze slunce do temnoty.

Nový svět

Nový svět už dlouho čeká,
jak při slunci zatmění,
čeká se jen na člověka
až si zkrotí myšlení.

Dobro a zlo

Špatní lidé od přírody
snad se ani nerodí,
stejně, jako sladké plody
bříza často neplodí.

Vypadat to někdy může,
do té hebké lidské kůže,
zlo, že bylo nalito
a do hloubky zaryto.

Říkáme pak často sobě,
ten by trest si zasloužil,
ten se změní snad až v hrobě,
ten se s d'áblem narodil.

Že by někdo počat byl
z lásky všude kroužící,
a ten druhý, který zbyl,
vylez z pochvy d'áblici?

Kde však jsou ta miminka,
kdopak tady o nich ví,
kde je šance malinká,
že se dobro projeví?

U dět'átek po porodu,
doma nebo v nemocnici,
žádný symbol pekla není,
ani růžky pod čepicí.

Naopak, a to i přes křik
u všech dětí zřejmé je,
že to není zloby výstřik,
který život zaseje.

Kde se zloba tedy bere,
když jí není v Podstatě,
většinou nás pěkně sere,
jako blecha v kabátě.

Nasaju-li lásku jemně,
energii Domova,
otevřeným srdcem ze mě
radost ven se dostává.

Zamknu-li však síně zlobou,
ze mě ven a nejen hubou,
tryskat bude hnusný jed,
byť sít budu sladký med.

Co je tohle za hru hloupou,
kde se lidi v sračkách koupou?

Hraje se to od plenky,
od Brahmy tě tahá Mája,
podsouvá ti myšlenky
ať jsi Pavel nebo Kája.

Zas tak hloupá hra to není,
zkušenost s ní trochu mám,
nejsou tady hlavní ceny,
je to lidský život sám.

Ježíšek přichází denně

„Brzy přijde Ježíšek!“
Křičí děti s prvním sněhem,
oblékaj si kožíšek,
přivítat chtěj zimu během.

Zmrzlé děti po večeři
do postýlek putují,
rodičové v hebkém peří
tajemství jim sdělují.

„Boží syn se z pravdy zrodil,
jako radost života,
aby v zemích všude chodil,
vnášel světlo do světa.

To se ví a říká dále,
jak tak roky pořád běží,
tajemstvím je pro nás stále,
že jsme všichni děti boží.“

„Co to tedy znamená
že jsme božská mimina?“

Rodiče dál s lehkostí
vyprávějí v pozdní čas,
že tu lásku s radostí
může šířit každý z nás.

„To však ještě všechno není,
tento pohled všechno mění.

Život, ten se přece rodí
v každé chvíli zas a zas,
v rychlých vlnách kolem chodí,
vibruje vně a i v nás.

Není tedy třeba nutně,
jako rybář na sumce,
celé týdny čekat smutně
až na konec prosince.

Proč jen nemít Vánoce,
zní to jako sen,
který běží divoce,
klidně každý den?“

Pak už tat'ka s maminkou
zhasnou stolní lampičku,
děti ještě malinkou
povídaj si chvíličku.

„My si rádi hrajem denně,
jako každé malé štěně,
kdo se často smutkem kácí
to jsou právě dospěláci.“

Potom, dřív než zabraly,
ještě krátce probraly,
copak letos asi najdou
pod stromečkem, až se
sejdou.

Nesoudné myšlenky

Každé věci posouzení
pracuje v mém těle pilně,
že se všechno v dobré mění
domnívám se avšak mylně.

Plody mysli košaté,
vzniklé právě z toho soudu,
vlastní nebo převzaté,
šijou na mě zjevně boudu.

Tváří se tak důležitě,
vtíravé jsou celkem dost,
život můj, že skončí hbitě,
nedám-li jim pozornost.

Myšlenky, když pozvu
k sobě,
uvařím jim kávu,
sílu ze mě mačkaj sobě,
jak z citrónu šťávu.

S noblesou a bez boje
odtáhnou mě od Zdroje.

Myšlenkám však, když těm
milým
nevěnuji sílu svou,
zůstane mé tělo čirým,
jako bych byl medúzou.

Dnes

Dnes je jako vrchol vlny,
svět z něj vidím jasně,
radosti jsem náhle plný,
daří se mi krásně.

Nedívej se dolů, vole
síly začnou ubývat,
s myšlenkami, co je dole,
když se začnu zabývat.

Jak však plány zítřka zvědět,
jaká vlna bude další,
až zas budu o den starší,
ze stráně když nemám hledět?

Proč do rokle stále čumět,
kde je cítit stín a chlad,
když chci přece stále umět
na slunci se v klidu hřát.

Bez obav se raduj ze dne,
jak to dělá každý pes,
zítra se zas vítr zvedne,
přijde nová vlna Dnes.

O pravdě

Zmatený, však v naději
jedu s travel agency,
i když bych snad raději
zůstal doma za pecí.

Za pravdou se vydávám,
někde přece musí být,
cestou stále nadávám,
proč se pořád snaží skrýt.

Jak ji avšak vlastně poznat,
neklidem mi nejde spát,
ten kdo o ní mluví pořád,
ten ji jistě bude znát.

Po návratu domů
byl jsem v koncích zas,
navíc ještě k tomu
ukradli mi pas.

„Tat'ka přijel ze světa,<“
křičí děti nadšeně,
já však starý popleta
tvářím se dost zděšeně.

„Smutné zprávy děti nesu,
pravdu nezná nikdo z lidí,
ještě ted' se z toho třesu,“
děti to však jinak vidí.

„To by bylo velmi smutné
celý den až do rána,
není však snad ani nutné
dělat z toho Zemana.“
(myšleno majora)

„Když jste teda chytré tolik,
zrovna mě tak napadá,
pravdy je tu asi kolik,
kde je a jak vypadá?“

Bez velkého přemýšlení
v klidu se ted' na mě dívaj,
k tomu ještě během hraní
s úsměvem mi odpovídaj:

„Kdo se směje od radosti,
toho, když my vidíme,
opravdově jde z něj štěstí,
tomu my to věříme.“

Obyčejná že by radost?
Na děti moc nedám,
jednoduché zdá se to dost,
byla tím, co hledám?

„Proč si, tat'ko, pokoj nedáš
a furt někde něco hledáš?“

„Až já najdu to, co hledám,
budu pravdou opojený,
rohlíkem se opít nedám,
žít dál budu spokojený.“

Možná potom bude snazší
cítit i tu radost vaší,
není vám snad putna zcela
kde se bere pravda celá!"

Děti však se smíchem
po sobě se válí,
s namoženým břichem
aniž by se bály.

Jak si můžou takhle hrát,
radostně a vesele,
když tu pravdu nechtěj znát
mají to u prdele?

Jak tak stále sleduji
hrající si děti,
jasný záblesk v pokoji
hlavou mi proletí.

Na chvílku jsem strnul
ubrus na zem shrnul.

Je to možné vůbec?
Srandu ze mě asi mají,
jsem to ale blbec,
děti pravdu přece znají!

Kolik míst jsem navštívil,
tolik pravd jsem objevil,
kolik všude vyslech řečí,
názorů, co byly něčí.

Od lékařů, politiků,
duchovních i vědců,
právníků i historiků,
pekařů i soudců.

Každý má tu pravdu svou,
já chtěl znát tu jedinou.

Názory se často z davu
proti sobě obrací,
já mám z toho svoji hlavu
jako balón pátrací.

Jak to, že jsem zapomněl,
že furt na mých cestách zněl,
ať byl vítr nebo sních
vždy přítomný dětský smích,
kde na chleba neměli,
smáli se i dospělí.

Jsem to hlupák, jsem to osel,
zvířeti se omlouvám,
cestovat jsem dlouho musel,
abych našel to, co znám.

Není třeba osvětlovat,
pravda sama svítí,
zrovna tak i vylepšovat
naše božské bytí.

Bloud je ten, co stále hledá,
pravdou je náš celý svět,
hlavně všechno, co se nedá
lidskou myslí vymyslet.

Nenápadně

Vždy, když vcházím do lesa
moje srdce zajásá,
připadám si a hned z kraje,
jako bych stál u bran ráje.

Po mechu se procházím,
drobné známky nacházím,
které na to ukazují,
že tu různí tvoří žijí.

Oholené větvičky,
okousané šišky,
vychozené cestičky,
dvě stopy od lišky.

U potoka ptáček pije,
vedle bobků hromádka,
na kameni leží zmije,
je to zkrátka pohádka.

Na trusu hned vidět je,
že to v lese funguje,
žije se tu, je to tím,
zdravým stylem životním.

Když sleduji vysokou,
nemyslím tak ani školu,
radost mívám hlubokou,
jak si žijí pěkně spolu.

I přes četnou komunitu
jakoby bez stresu,
možno vnímat támhle i tu,
že klid vládne lesu.

Zvířata se drží stranou,
žijí zcela pokojně,
nemají tu touhu danou
vystupovat veřejně.

Začnou mlsat ihned zrána,
chutná jim i jehličí,
nejsou avšak nenažraná,
tak si svůj les neničí.

Copak to tu leží ale,
staré láhve z plastu,
vedle nich se válí dále
sklenice od chlastu.

Kolem skládky zakázané
zápach zvolna sílí,
zdá se to být prokázané,
byl tu člověk bílý.

Ve zkaleném říčním toku
plave petka s benzinem,
na každým tu najdu kroku
hovna s mokrým papírem.

Nedaly však velkou práci,
jejich tvary zprávu nesou,
jak ta lejna tak i tvůrci
v kondici, že asi nejsou.

Tady se snad bitva strhla,
tady nad tou pasekou,
to sem jenom parta vtrhla,
se svou těžkou technikou.

Pochybnost se v hlavě rodí,
pohlédnout jen stačí krátce,
kudy zvíře „hloupé“ chodí
a kde kráčí tvorstva „vládce“.

Podobného lze se dočkat
jdem-li našim prostorem,
buď ho budem jemně hýčkat,
nebo brázdit traktorem.

Žijem v krásné době

Žijem v krásné době,
prý je první války konec,
dámy v pestré róbě
chystají se na svůj tanec

Žijem v krásné době,
druhé války konec je,
takže teď už obě
dopřejí si pokoje.

Žijem v krásném čase,
průmysl teď vládne světem,
výhody to nese,
máme co tu nechat dětem.

Žijem v krásném čase,
díky síti zjišťujem
malou vadu v kráse,
od sebe se vzdalujem.

Žijem v krásné době,
dost se nám to líbí,
přesto říkám tobě,
že nám něco chybí.

Žijem v krásném čase,
vracíme se domů,
prý je už na čase,
možná, dejme tomu.

Žijem v krásné době,
říkám pořád sobě.

Majitel

Byť pod rouškou prestiže
půjde život na pytel,
podlehneš-li dojmu, že
něčeho jsi majitel.

Iluze, ale nádherná

Nádherný je vnější svět,
opravdová lahůdka,
láká jako včelu květ,
jak vesnická hospůdka.

Svádivý a vlezlý je,
jako půjčka výhodná,
nabízí nám orgie
jako žena necudná.

Netřeba ho zavrňovat,
mohla by to škoda být,
rukávy si vyhrnovat,
za pravdu se tvrdě bít.

Má to nějaký smysl přece,
iluzi svou moci tvořit,
stejně jako v zimě v řece
do vody své tělo nořit.

Dobré je, když o tom víme,
že svůj život jenom sníme,
tím tu svou hru odlehčíme,
už se tolik nebojíme.
Ztráta strachu věci mění.

Díky tomu odlehčení
můžem cítit jako hnůj,
co je pravda a co není,
celým srdcem Domov svůj.

O všednosti

Starý rybář chystá lod'ku,
v zimě, v létě i v dnech
slavných,
trvá mu to asi hod'ku,
než se vydá do vln slaných.

Úlovky, co vozí stále,
které moře léta dává,
jeho žena stálá dále
trpělivě zpracovává.

Co ty krávy na pastvině,
čekají na zabití,
bloumaj sem tam jenom líně,
co je tohle za bytí?

Balvany se válí všude,
ty lenoší nejvíce,
asi neví, že tu bude
brzy nová dálnice.

Jak jen může v době dnešní,
někdo žít tak klidně,
jak jen mohou stromy třešní
chovat se tak nudně?

Vyspělá však společnost,
to je jiná káva,
tam za každou nečinností,
výstraha se dává.

V ní se pořád něco děje,
tlak a výkon v akci,
který stále na očích je,
přírodě dá lekci.

Hlučet musí naše stroje,
pak se práce daří,
nad krajinou ohňostroje
večer skvostně září.

Z rockového koncertu
odletěli všichni ptáci
a londýnskou trumpetu
poslouchaj i eskymáci.

Nadšená je příroda,
větší je zas úroda,
zvířata už jenom čumí,
jak se člověk bavit umí.

Firmy zisk je histo(te)rický,
kov je třeba více kout,
jak to říci trochu lidsky,
na vavřínech neusnout!

Děkujeme, zaměstnanci,
konkurence chce nás nabrat,
dostaneš zas další šanci,
jenom musíš teď víc zabrat.

Potřeba je víc se snažit,
vše je třeba tomu dát,
úspěch potom můžeš zažít,
když nebudeš v noci spát.

Sportovkyně rekord dala,
celý národ k ní teď vzhlíží,
radost dlouho netrvala,
další závod se už blíží.
Nutno opět hlavu zvednout,
nový rekord musí padnout.

Poslouchat už nemusíš
nudné vody šplouchání,
snadno si dnes pořídíš
sluchátka na plavání.

Hodinky nám chytré poví,
jak se ti v té vodě daří,
jaká ryba kde tu loví,
že styl prsa čas tvůj maří.

To však ještě není všechno,
na sto metrů daj ti lhůtu,
a ty nové umí měřit
počet prdů za minutu.

Už jen plavat vesele,
připomínáš raketu,
výkon svojí prdele
můžeš sdílet na netu.

Aktivity tělesné
fádní být tak přestanou,
vždyť už byly úděsné,
nový náboj dostanou.

V celé naší vyspělosti
jedna věc je slýchaná,
je to častá příchut' zlosti
do života vmíchaná.

Smysl nám to nedává,
tolik lidských úspěchů,
systém zprávu vydává -
- zřejmě jde o poruchu.

Život musí běžet snáz,
vždyť je lidstvo na koni,
snažíme se na doraz
a jsme tolik výkonní.

Nemůže tu nikdo smutnit,
zábavy je kopice,
proč musíme teda honit
radost jako zajíce?

Zde jedinec vnímavý
delší dobu pozoruje
určitý jev plíživý,
radost střídá euforie.

Ta je celkem záludná,
chová se dost přátelsky,
není jasné, kdy dost má,
vysává nás nehezky.

První pohled v jedné chvíli
neřekne nám zhola nic,
abychom jí pocítili,
požaduje stále víc.

A pak začne kolotoč,
neklid sílí v emoci,
rychleji a výš se toč,
je to droga žádoucí.

Jak to, že ten neklid ale
není cítit u rybáře,
naopak lze vnímat stále
pokoj z jeho vlídné tváře.

Co se děje v hlavě krávy,
to snad ani nezjistím,
co si myslí stromy, trávy,
co se děje pod listím?

Můžu říci zcela klidně,
když přírodu vnímat smím,
v lese nebo na pastvině
pokaždé se uklidním.

Škoda, že svým ostrým
zrakem
nevidíme jak se smějí
částičky ty malinkaté,
když náš prostor vytvářejí.

Pak by někdo, kdo chce vědět
názor možná změnit chtěl,
kdyby mohl třeba vidět
tanec buněk našich těl.

Nebo vody molekuly,
jak v nesmírné rychlosti,
za krystalem krystal koulí
v proudu plném radosti.

Bylo by tak možné
o nudě pak mluvit dále?
O všednosti jak ji známe,
která bere sílu stále?

Je to stejně fascinující,
přesto, že jde o ruch čilý,
výsledek je uklidňující,
nerušivý, velmi milý.

Pohyb částic zjevně
probíhá dost jemně.

Navíc z těchto vibrací,
ať jde o hru bujarou,
o tanec či o práci,
radost cítit trvalou.

Urputnému tlaku velí,
za radost se k tomu skryje,
v kapustě jak hlávka zelí
pomíjívá eufo(u)rie.

Nedá to snad tolik práce,
radostný zas cítit klid,
často stačí, byt' jen krátce,
ve všem trochu zpomalit.

A co teď s tou všedností?
Význam je v tom slově,
ten my s trochou bystrosti
můžem chápat nově.

Co že skrývá slovo vše-dnost?
Můžem v klidu, nebo ne!
Všechny-dny tu vnímat
radost
nejenom ty vybrané.

Zpráva interdimenzionálních bytostí o planetě Zemi

Nezměrná je snaha lidí
vědět všechno přesně,
odborníci stále slídí,
šťouraj všude děsně.

Přírodu svou milují,
nemaj špatných úmyslů,
hlavně, když z ní dolují,
co lze užít v průmyslu.

Člověk nabyl dojmu zřejmě,
trvá už to dlouhé roky,
že je třeba svojí Země
řízení vzít do své ruky.

Hledaj lidé od té doby
pravdu pro své národy,
vystupovat chtějí coby
hrdí správci přírody.

Cítí silně svoji šanci,
dělá jim to dobře zjevně,
často díky aroganci
počínaj si bezohledně.

Ve jménu své vědy,
moderního náboženství,
používaj jedy
pro ochranu společenství.

Strkaj sondy, kam se dá,
do skal, stromů do nebe,
vědecky to vypadá,
nedělaj to pro sebe.

Celé Zemi k prospěchu
zvířata si v klecích drží,
ne však pro svou potěchu,
výzkum takhle lépe běží.

Z ustaraných výrazů
zpráva jasná dává znát,
bez vědeckých důkazů
nemůže to Země dát.

Planetu se řídit jali,
zdál se to být dobrý nápad,
že si velké sousto vzali,
později pak začli chápat.

Kontrola ta zabrat dává,
je s tím spousta starostí,
taky to dost vyčerpává,
nezbývá na radosti.

Možná proto sami sebe
začínaj se lidé ptát,
aby člověk vnímal nebe,
je-li nutné všechno znát.

Otázky se množí s tím,
jak by asi bylo jim?

Kdyby je tak v ohradách
zvířata si držela,
mlád'ata je v zahradách
roztomile mučila.

Nebo kdyby s chichotem,
koníčka by z toho měli,
sloni se svým chobotem
vnitřnosti jim zkoumat
chtěli.

Stromy, voda, zvířata,
a i zbytek zeměkoule,
zas už klepou na vrata,
chtějí lidem foukat boule.

Lidé cítí s pokorou,
po těch dobách plných zmatků,
že ty sondy s kamerou
strkaj vlastně do svých
zadků.

Trochu moc

Kdo přemýšlí trochu moc,
třeba jak má běžet svět,
ten si říká o nemoc,
nebo aspoň o zánět.

„Jistota“ opevnění

Ploty, zídky, hranice,
mříže, hradby, opevnění,
brány, vrata, petlice,
oblasti část uzavření.

Sekty, třídy, rasy,
kluby, spolky, oddíly,
druhy, soutěž krásy,
majetkové podíly.

Jak jen tohle všechno vnímat?
Často snahou neskrytou
učíme se Zemi ždímat
pro skupinu určitou.

Ve světě tak rozděleným
vnímat ho bez separace,
lidem právě narozeným
může dát i trochu práce.

Kdo chce však tak vidět
musí,
že ty všechny hranice
nezastaví ani husy,
ani hbité zajíce.

Že se vždycky přes zídku
slimák nějak přeplazí,
pro zelenou nabídku,
kterou člověk vysází.

Ani krtek při své práci
neví, že tu hrabat nemá,
u sebe, když dělá v noci
katastrální mapu nemá.

Neumí snad zvířena,
i s medvědem Brtníkem,
přečíst si ta písmena,
kdo je tady vlastníkem?

Nejvíce však u své řiti,
bublavá a skotačící,
má to voda, když se řítí
mimo trubky po ulici.

Také s větrem bývá svízel,
ten, když rychlost nabere,
lecjaký dům zcela zmizel,
servítky si nebere.

Když to celé sledujem,
jasné je nám zcela,
to, co tady budujem,
studená je cela.

Ta zdánlivá oddělenost
strpčuje nám životy,
drtí naši přirozenost
jako těsné kalhoty.

Ať se děje, co se děje,
vesmíru to nevadí,
žádné starchy, Bůh se směje,
celek se vždy prosadí.

Lze to vidět kolem sebe,
děti neznaj rozdíly,
jak se všechno včetně tebe
na jednotě podílí.

Líná fena nechá kotě
hrát si na svém hřbetu,
sousedovic Honzík má tě
zase za svou tetu.

Černoch s vášní v lenošce
dělá dítě bělošce,
muslim klidně na rtěnku
líbá s chutí křest'anku.

Kámen, člověk, rostlina,
zvíře, hmyz, co bodá tě,
voda, vítr, zemina,
je tu rozdíl v Podstatě?

Jako větve lidské paže,
roztáhnout se dají,
stromy, kde se kyslík váže
lidé v plících mají.

U některých živočichů
dojde s léty k přeměně,
žijí si dál v klidu, tichu
tváří se dost kamenně.

Kámen znát i v lidské líci,
pokru hráč se nesměje,
umí to i politici,
z korupce, když viní je.

Stejně může zkamenět
pubertákův ručník,
kameny však mohou mět
ledviny či žlučník.

Nedá se říct na dálku,
podobnost je veliká,
houpe-li se ve vánku
větvička, či strašilka.

Když se člověk rozzuří,
jinej něco žvejek,
mozek se mu zavaří,
chová se jak bejk.

Pokud jde o důkazy
soužití a jednoty,
myslím hlavně na kozy,
prvek ženské nahoty.

Muži maj zas svého ptáka,
který ke hře stále láká,
jeho jméno, to se stává,
někdy se těm mužům dává.

Pomalu nám docvakává,
co víc ještě můžem chtít?
Že to nějaký smysl dává
pospolu tu takhle žít.

Že to všechno, co tu je
ať už z Marsu nebo z města
co tu kolem putuje
ze stejného, že je těsta.

Rozhodnutí

Řek jsem sobě jednou sám,
že to změnu bude chtít,
dál se trápit nehodlám,
dobře se chci teď už mít.

Nezačal jsem tehdy proto
zabývat se loterií,
neměl jsem však ani na to
investovat do akcií.

Abych si moh koupit věci,
ty si nechat pojistit,
které by mi měly přeci
šťěstí, radost zajistit.

I přes celkem solidní
zajištění hmotné,
měl jsem, je to debilní,
některé dny smutné.

Potom jsem si začal všímat
prapodivných věcí,
předtím jsem je nemoh
vnímat,
žil jsem jinde přeci.

Slepá paní na vozíku,
která lágr zažila,
radostně a plná díků
o životě mluvila.

Ochrnutý vědec zcela
humor kolem šíří
až se směje aula celá,
aktivitou hýří.

Zchromlý pejsek ve svém
stáří
radostně jde na schody,
vítat pána co se tváří
blbě, když jde z hospody.

Jinému jsou zase šumák
oči plné much,
když vystrčí z auta čumák,
jen, když proudí vzduch.

Všichni právě uvedení
nejsou ti, co obtěžují,
zdaleka to všechno není,
na život si nestěžují.

Jakoby šlo beze zlosti,
můžem klidně nadávat,
za všech možných okolností
spokojený zůstat.

Celou dlouhou řadu roků
šťěstím jsem se zabýval,
učinil jsem řadu kroků,
klid v tom vždycky nebýval.

Aby štěstí cestu našlo,
chtěl jsem mnohé ovlivňovat,
o ducha či tělo at' šlo,
radost něčím podmiňovat.

Radost světa ohromná,
dotaz lze i někam zadat,
prý je stále přítomná,
netřeba ji nikde hledat.

Nejsou to však jenom kecy?
Pochybnosti měl jsem denně,
zřejmě jsem ty všechny věci
praktikoval nedůsledně.

Jak bych se pak stavěl
k dílu,
kdybych si to ověřil?
Kdybych zkrátka na tu sílu
pozornost svou zaměřil?

Proto jsem se za každého
režimu či počasí
rozhod držet zdroje svého,
když se slabost ohlásí.

Taky jsem si tenkrát slíbil,
že brát život budu hravě,
tenhle přístup se mi líbil,
to mě na něm baví právě.

Řekl jsem si ale dále-
nechci se víc zabývat
věcmi, co by mohly stále
radosti proud zakrývat.

Jestli se mám rád,
nechci se dál bát!

S velkou chutí praktikuji,
trénink běží celý den,
poznatky mé ukazují,
nezbývá než říci jen:

Situaci k změně nutí
mocná síla rozhodnutí.

Balíček pro každého (pro společnost Hearth - - Lenku Melicharovou)

Ve společném prostoru,
snad to ani jinak nejde,
vypustíš-li potvoru,
jistě si tě někde najde.

Stejně tak to funguje,
když ti někdo něco dá,
dar i k němu putuje,
i když jinak vypadá.

Když ten princip pochopíme,
nejsme ducha naháči,
poznáme, že čím víc dáme,
tím jsme větší boháči.

Učíme se stále tolik,
volbu máme náramnou,
jaký, že to pošlem balík
naší poštou vesmírnou.

Pošta všechno přijímá,
prachy, úsměv, lopatku,
speciální kolek má
pohlazení po zadku.

Poselství vody

Jednou, když jsem chytal
ryby,
hrozná věc se stala,
koukám náhle - prsten chybí,
do mě zlost se dala.

Byla to zlost s panikou,
strašidelný bubák,
nevystačím s logikou,
byl to totiž snubák.

To mi ještě scházelo,
ta mi doma zase dá,
něco mi však říkalo,
že mi spíše asi nedá.

Už to zase slyším, jej,
že ho radši sundávám,
abych nebyl nápadnej,
když na jiný chutě mám.

Vylovit je prsten nutné
za každou snad cenu,
jinak, a to bude smutné,
přijdu o svou ženu.

Zběsile jsem začal šátrat
po dně řeky ledové,
po důkazu ihned pátrat
naší lásky medové.

Nohou jsem se v bahně
propad,
stál jsem v něm po kolena,
nesmírné mé snahy dopad
byla voda zkalená.

Do toho pak začly jančit
ryby v síti chycené,
škodolibě chtěli tančit,
charaktery zkroucené.

Z řeky je teď hnědá kaše,
myšlenky mnou projely,
vypadá to, zřejmě naše
manželství je v prdeli.

Zlomený a vyčerpaný
na břeh jsem se posadil,
přemýšlel jsem ustaraný,
s kým bych se tak poradil.

Jak opustit, nejlíp navždy,
tento život peprný,
jaký způsob sebevraždy
sobě zvolit šetrný.

I když jsem byl zcela na dně,
nedal jsem se do pláče,
a tak zvláště odevzdaně
otevřel jsem lahváče.

Příjemný klid do mě vstoupil,
ještě, že jsem pivo koupil,
dřív jsem neměl ani zdání
jakou moc má odevzdání.

Za nedlouho po zklidnění
zjišťuju, že stav se mění,
nejen mě klid do žil vtéká,
zklidnila se také řeka.

A po další chvíliče,
zřetelně a snadno,
jako v čisté skleničce
bylo vidět na dno.

Jel jsem zrakem po hladině,
v proudu stál tam pstroužek,
pod ním v malé úžlabině
ležel zlatý kroužek.

Pomalu jsem ruku vnořil
na samé dno krátce,
nikdy bych snad neuvěřil
jak to půjde hladce.

Příběh řek to podstatné,
má-li žití zůstat zdravé,
bez snahy tak urputné
jemná akce je to pravé.

Líčil jsem pak v hospodě,
co jsem chytil ve vodě.

Čtyři kapry naháče,
důležité poselství,
prsten a tři lahvičky
na záchranu manželství -
- i když ...

Chtít mít

Před léty mi nakukali -
- musíš stále hodně chtít,
nevím ani, kde to vzali,
ze života něco mít.

A když budeš hodně chtít
ze života něco mít,
nestačí pak jen tak být,
třeba za tím tvrdě jít.

Pochybovat není třeba,
že bych se měl takhle cho-
vat,
o lepší teď' začnu chleba
jako všichni usilovat.

Na start jsem se postavil
závodu za úspěchem,
stopky jsem si nastavil,
nervózně a se spěchem.

Zpočátku to vypadalo,
rekord zlepším ve příjmech,
potom však se ale zdálo,
že už zvolna ztrácím dech.

Skepticky se trochu dívám,
kdo si srandu dělá?
I přes snahu nezažívám
spokojenost zcela.

Zvyšuji dál úsilí,
kontrolka však rudě bliká,
tělo mé se nemýlí,
nejsi typem závodníka.

Znamená to snad, že teda
neúspěšně budu žít?
Zkrátka nic se dělat nedá,
i když budu hodně chtít?

Nevím jakým zázrakem
dostal jsem to jedno ráno,
když se blýsklo pod mrakem
od vesmíru nakopáno.

Pak jsem viděl zvláštní věci,
že někteří závodníci,
kterým druží stačí stěží
neustále někam běží,
přesto, že už mnozí taky
zlepšili své osobáky.

Z nějakého důvodu,
v tomto lidském zápolení,
pořadatel závodu
cíle tratí stále mění.

Neví lidé v naději,
když chtějí cítit úspěch,
chválu,
že, byť pořád rychleji,
stále krouží po oválu.

Pořadatel si rád hraje,
všechny stále povzbuzuje,
ví se o něm, že se směje,
i když někdo kolabuje.

Podmínkou pro závodění
nejsou zdatné plíce,
startovné je závidět si
a chtít stále více.

V nejistotě možná trochu
odešel jsem z tartanu,
rozhodnutý, že se v prachu
na svou cestu dostanu.

Nejdřív jsem ji chvilku
hledal,
posměšky jsem snášel,
na ostatní však jsem nedal
a tak jsem ji našel.

Postupuji pomaleji,
cesta je dost členitá,
a sám sebe udivuji,
lepší, když se nechvátá.

Díky tomu zpomalení
pozornosti směr se mění,
na louce se pasou srnky
a na keřích zrajou trnky.

V řece ryba veliká
nikomu nic neříká,
pak mi padla do oka
krásná svině divoká.

Pečlivě a s lehkostí
kladu na zem tlapu,
vím tak s velkou přesností,
do čeho to šlapu.

Po závodní rovné dráze
šel jsem sice rychleji,
ze spoda však na své noze
hovno měl jsem častěji.

Nelituji neúčasti
na závodě plném pastí,
kde se stále na cíl čeká,
líbí se mi život šneka.

V klidu se mi dobře žije,
nechávám ho v sobě znít,
přijde mi, že nešťastné je
právě chtít furt něco mít.

Výmysly myslí

Vý-mysl je vý-plod myslí,
plodí jen ten, který myslí.

Myšlení nás zaměstnává,
pocit značné síly dává,
myslet si nás často nutí,
že jsme velmi důležití.

Za Descarta myslelo se,
jenom ten, kdo myslí žije,
potom pes a nebo prase
kožené jsou zvláštní stroje.

Zanesená myslí mysl
vymýšlet, že má svůj smysl,
aby život fungoval,
aby zkrátka běžel dál.

Nafoukaně domýšlí si:
„Tahám život z nesnází!“
Že vytváří, nevšimne si,
jenom další iluzi.

Čistá mysl umožňuje
řešit věci praktické,
prázdnotou svou vylučuje
zažít stavy kritické.

Život stačí jenom žít,
není každý pomýlený,
vymýšlet ho, proč furt chtít,
vždyť je dávno vymyšlený.

Nevymýšlej, člověče,
nebo život uteče.

Nevymýšlej na zítřka,
ale ani na včera,
než se vzbudíš za jitra,
život sám se postará.

Pokud bys snad něco rád
od prosoru živého,
nech ho v klidu pracovat
bez nátlaku věčného.

Jenom ten, kdo hraje, nevyhraje.

Když se řekne kopaná,
s míčem hru si představím,
parta kluků uhnaná
běhá za tím štěstím svým.

Jak už dlouho na tom světě
mezi lidmi fotbal letí,
někdy v zimě, spíš však
v létě,
dá se říct od nepaměti.

V podstatě mě napadá,
že po celé roky dlouhé
ta hra stejně vypadá,
až na drobné změny pouhé.

Stejně jako před časem
žili jenom pro ni,
tak i dnes se za míčem
lidé rádi honí.

Pro sebe si říkám - stejně
magická je ta hra s míčem,
dokonalá je i zřejmě,
netřeba ji měnit v ničem.

Když však do hry vstupují
úmysli co herní nejsou,
kluby hráče kupují,
jejich tváře trička nesou.

Na hře je to potom znát,
hned je vidět, proč se hraje
dovolit si nevyhrát
může být i tragedie.

Stejně tak i žití naše
dokonalá hra je zcela,
podobně jak z brambor kaše
zlatým sluncem září celá.

Každý dnes už pozná přeci,
je-li kaše domácí,
nebo jestli chemizací
její chuť se vytrácí.

Vtipné kaši životní,
asi i hře sportovní,
svědčí zřejmě prvotní
receptura původní.

Přírodu chtít měnit snaha
může se zdát prospěšná,
ve finále je dost drahá
ale hlavně nešťastná.

Bláhově jsme uvěřili,
netřeba si nadávat,
že je nutné v každé chvíli
neustále vyhrávat.

Častěji se dnes už ptáme,
proč jen měnit dokonalost,
co, že z výhry vlastně máme,
když je smyslem hry jen
radost?

Postupně se zotavujem
ze závratě výherní,
neboť znovu objevujem
krásky té hry základní.

To je materiál!

Přemýšlím si o hmotě,
o té vlídné materii,
která v našem životě
provází nás v každé chvíli.

Kolik pestrých tvarů může
jenom hmotě patřit,
kolik forem, kromě kůže,
hmoty můžem spatřit.

Když jsem začal sebe měnit,
na hmotu jsem naříkal,
ve snaze se oduševnit
trochu ji i odmítal.

Einstein se nám možná směje,
zjistil myslí otevřenou,
energií hmota, že je,
jenom trochu zahuštěnou.

Každá forma energie,
hmotná i ta duševní,
radost světa obsahuje
jako princip základní.

Sladký nádech v přítomnosti,
bosá chůze ranní rosou,
jemný dotek hebké srsti,
pohlazení ženských prsou.

Když dnes dumám o hmotě,
jaký vztah k ní vlastně mám,
díky lidské nahotě,
s radostí ji přijímám.

Noční poučení (ne pomočení)

Nedávno se zkrátka stalo,
po roztržce se svým synem,
těžko se mi usínalo,
jako zpitý těžkým vínem.

Stále můj syn dospívající
podle mého tápal,
moje kroky motivující
zjevně špatně chápal.

Přičítám to nezralosti,
vděk u něho postrádám,
když mu někdy, plný zlosti,
k jeho dobru nadávám.

Cloudného nic na práci
nemá tenhle klacek,
ze všeho má legraci,
je to na pár facek.

I přes značné rozčilení
usnout se mi podařilo,
něco se však v rámci snění
podivného přihodilo.

Neznámý hlas uklidňující
vlídně ke mě promluvil,
prones slova odzbrojující,
proud mé zlosti zastavil:

„Zanech činů ukvapených
domněnkami řízených
ku prospěchu lidí druhých,
byť i dobře míněných.

S láskou pěstuj život svůj,
ten, ať kvete v radosti,
nedělej si, stůj co stůj,
o jiné pak starosti.“

Naléhavý byl to hlas,
přátelský však zároveň,
chystal jsem se na dotaz,
který by měl úroveň:

„Není třeba poučit snad
svého syna nezralého?
Ještě bude i on sám rád,
co by na tom bylo zlého?“

Aby v žití nechyboval,
aby mu to všechno vyšlo,
kdybych se já nepostaral,
sobecké by mi to přišlo.“

Důležitě jsem se cítil
po vznešených myšlenkách,
pyžamo jsem celé zpotil,
hluboko jsem pro ně sáh.

Bylo tedy třeba zřejmě,
což se taky záhy stalo,
zchladit moji mysl jemně,
trochu mě to tehdy vzalo.

Bytost milá s úsměvem
držíce mě v objetí,
s tím mým skvělým názorem
poslala mě do řiti:

„Jak jsi nabyl přesvědčení,
že máš káru druhých táhnout,
že tu jiná možnost není,
jak by mohli život zvládnout?“

Jen si vzpomeň jak jsi řádl
sám, když jsi byl junák,
každý, kdo ti dobře radil
byl u tebe čurák.

Když se ti od tvého otce
důvěry moc nedostalo,
jak jsi to nes tenkrát trpce,
co se v tobě všechno dělo.

Když ti vlastně nepřiznal
tvou životní sílu,
jak ses potom stále bál,
když ses stavěl k dílu.

Podívej se na syna
zrakem čistým, nezkaleným,
jak od doby mimina
nepřestal být dokonalým.

O sobě si sám dnes myslíš,
jak jsi chytrý, moudrý snad,
potřebu svou proto cítíš
radit těm, co máš tak rád.

Jak by ale možné bylo
člověku tvých kvalit, že
dítě by se narodilo,
co nic samo nezmůže?

S jakou si to vibrací
v rámci tvorby zahráváš,
když ho, byt' i v legraci,
za blbečka ve všem máš?"

Pak se všechno utišilo,
zvláštní stav jsem prožíval,
to, co pro mě divné bylo -
- vůbec jsem se nenaštval.

Vlídna forma sdělení
a přátelský úmysl
podpořili souznění
a já slova unesl.

Důležitý klid je přeci,
zklidnil se můj dech i srdce,
ku prospěchu dá se věci
odkázat i do zadnice.

Ještě jednou krátce hlas
z prostoru se ozval zas:
„Nechceš-li být sobec,
jak jsi předtím naznačoval,
tak bych druhým vůbec
do života nefušoval.

Ted' jdi raděj zase spát,
načechrej si matrace,
ne, že bych se ti chtěl smát,
ráno vstáváš do práce!"

Po té noci plné zdání,
když jsem ráno procitl,
jako bych se z nenadání
v novém stavu ocitl.

V kuchyni při ranní kávě
staršího jsem syna potkal,
s kterým jsem se včera
právě
názorově trochu utkal.

Už už se mi do úst draly
navyknuté otázky,
připravené má-li všechno
v rámci školní docházky.

Jiná slova však jsem vyslal:
„Jaký jsi měl sen,
jakkpak jsi se dneska vyspal?
Přeji pěkný den!“

Bez zbytečných řečí
u jednoho z dřeva stolu
s úsměvem jsme radši
posnídali v klidu spolu.

Čistota

Udržuj si čistou duši,
stejně jako třeba uši,
obojí ti lépe sluší,
šťastný budeš ty i vaši.

Ku příkladu vem si vanu,
myslím vanu koupací,
její lesklou hladkou stěnu,
bílou, čistou, zářící.

Na takové stěně stěží
nános špíny udrží se,
stejně tak od duše svěží
nečistota odpojí se.

Denně můžem třeba krátce,
to jsem vlastně říci chtěl,
o čistotu postarat se
našich duší, slov i těl.

Popleta

Unavený těžkou prací
pocit straší - bu bu bu,
myšlenka ta furt se vrací,
že snad padnu na hubu.

Vycuclej jsem zas až na dno,
šťávu, kde jen stále brát,
už je mi to všechno jedno,
staň se to co má se stát.

Dožiju se vůbec jitra?
Odevdaný sedím tiše,
jemný hlas pak zazněl z nitra
jako, když mi kručí v břiše.

„Energii nejde brát,
i když to moc budeš chtít,
nemůžeš ji ani dát,
protože ji nelze mít.

Žádné strachy, že se ztratí,
pánové a taky dámy,
říkám vám to po staletí,
energií jste vy sami!

Energie dá se pouze,
stále lze se přesvědčovat,
tím, co zraje v hlavě dlouze
neustále přeměňovat.“

Hlas mě tehdy trochu načal:
„Nejsou to jen nějaký kecý?“
Když jsem pohled měnit
začal,
začly se dít zvláštní věci.

Vědomím, že nemůžu se
jen tak ztratit ze světa
únava tak změnila se,
byl jsem ale popleta.

Opět stál jsem připravený,
radostrný a bez obav,
jako penis ztopořený
brázdít prostor plný šťáv.

Mám-li tedy na vybranou,
i přes vliv ten západní,
chci dál zůstat láskyplnou
energií základní.

Navenek

Navenek tvá snaha cílí?
To tě zbaví tvojí síly,
kterou tím tak odevzdáváš
s vírou, že se lepším stáváš.

Věčná snaha zavděčit se,
to je mocný činitel,
výsledek té celé akce
bývá často na pytel.

Nápověda

Symbody a znamení,
nápovědy, náznaky,
kde jen láska pramení
směřují nás po věky.

Tajemství, co někdo střeží,
to co skrývá historie,
která ovšem stále běží,
to jsou jasné indicie.

Hravý vesmír vibrující
pro potěchu, osvěžení,
připravil hru vzrušující
na spánek a probuzení.

Z bdělosti bez výčitek nás
nechá usnout vlídně,
kdykoliv nám umožní zas
probudit se klidně.

Zapomene každý spáč,
furt se tomu divíme,
co jsme vlastně všichni zač,
odkud a kam kráčíme.

Zatím spící oči lidské
nevidí, že jak prst ruky
indicie symbolické
ukazují kam vést kroky.

Někdy spánek ukonejší,
někdy bývá plný zlosti,
mě však přijde nejkrásnější
probouzet se do radosti.

Nasranost

Nasranost je jako blesk,
ne však z nebe čistého,
nese v sobě hořký stesk
z odcizené druhého.

Hravá rehabilitace

Děti záda nebolí,
když se do hry noří,
ať už skáčou po poli
nebo něco tvoří.

S věkem se to ale mění,
čelo se nám krabatí,
jiné věci víc se cení,
hra je přece pro děti!

Na bolesti zad a hlavy
začínaj si dospělí
stěžovat - a jsou jich davy,
při sportu i v posteli.

Cvičíme a hýbem se,
přesto stále bolí tělo,
proč je to tak ptáme se,
větší výkon by to chtělo?

Těžko tomu rozumíme,
žijem přece normálně,
často ale vytváříme
dusno jako v prádelně.

Při plnění povinností,
ani by se neřeklo,
zřejmě naší pozornosti
zcela něco uniklo.

Že snad někde vytratil se
žití smysl, říci dá se,
laskavá a blažená
radost do hry vložena.

Nejde o to, co kdo dělá,
to se řeší právě,
o tom je ta věda celá
dělám-li to hravě.

Tam, kde radost ze hry
vládne,
byť z úspěchu soupeře,
každá bolest rychle slábne,
nejen ta od páteře.

Důležitá otázka

Otázek do mojí hlavy
celá řada dere se,
ať je téma skladba stravy
nebo akné na nose.

Poslední však dobou zdá se,
přijde mi to nevšední,
k životu, že více má se
otázka dost zásadní.

Obloha, když bude celá
zatažená od Baltu,
zabrání mi něco zcela
vnímat svoji Podstatu?

Manželka, když v zlosti vlně
připraví mě o chatu,
mohu přesto i tak plně
vnímat svoji Podstatu?

Místo hromů, když chtěj
hřítat
patrony a granáty,
kromě střepů z nich lze
vnímat
i ty z božské Podstaty?

Když už jednou za čas musím
vzít do ruky lopatu,
při práci té těžké zkusím
vnímat svoji Podstatu?

Pokud se mi ucpou střeva,
zatraceně, proklatě,
i tak můžu, řeknu neva
věnovat se Podstatě?

Za všech možných okolností
na otázku každopádně,
radostný či plný zlosti
odpovědět dá se kladně.

Díky kladné odpovědi
vše se v jiném světle třpytí,
člověk jinak svět pak vidí,
pocítí tu lehkost bytí.

V Podstatě se nedá bloudit,
to je běžným jevem,
radost kolem může proudit
nejen tlustým střevem.

O dětech

Vždy, když v tobě pocit sílí,
že máš dětem řídit kroky,
počkej jenom krátkou chvíli,
vzpomeň na své dětské roky.

Chtěl jsi dělat velké věci,
jak ti bylo s rodiči,
když furt měli blbý kecý?
Posílals je do ... ne, říkal jsi
jim prudiči.

Připomenout si jen stačí,
co maj děti z toho světa,
když se na ně pořád tlačí,
co si nesou do života.

Vždyť je to tak prosté,
jako nebe nad zemí,
děti jsou jen hosté,
kteří hledaj zázemí.

Pro tělo i duši
zázemí ta návštěva
v rodině své tuší,
do které se dostává.

V přívětivém prostředí,
prostřednictvím radosti,
jak lidi, tak medvědi,
rozvinou své schopnosti.

Není třeba mnoho řečí,
trestat nebo slibovat,
dětem, zdá se, jenom stačí,
když je budem milovat.

Vnímání

Když se daří svět jen vnímat,
velký klid je z toho,
nechcem-li ho jenom ždímat,
dozvíme se mnoho.

„Wahrnehmen“ se vnímat
řekne,
německy, když mluví se,
pravdě, té to zkrátka sekne
vždy, když někde zjeví se.

Za vnímání, které čistí,
myšlení, když vyměníme,
můžem si být zcela jistí,
že se pravdu nedozvíme.

Dobrý kamarád

V životě se vyznat dá,
už jsem o tom něco slyšel,
kamarád mě nabádá
abych tolik nepřemýšlel.

Pro Vildu

Vlídna tvář a dlouhé vlasy
sem tam stříbrem propletené
naznačují lepší časy
v dnešní době propletené.

Když dva lidé potkají se
a svá srdce neumlčí,
zanedlouho ukáže se,
o co vlastně tady frčí.

Není třeba odborníků,
na které bych měl snad dát,
aby řekli, že mám kliku,
když tě, Vildo, mám tak rád.

O klidu

Objevil jsem krásu klidu,
jaké štěstí jsem to měl,
sdělit chtěl bych všemu lidu -
- na bolest jsem zapomněl.

Zajímavá vede cesta
ke klidu, když jít jsem chtěl,
nemusel jsem odjet z města,
abych se s ním setkat směl.

Nejsem velký cestovatel,
občas sem tam cestuju,
ke klidu však ukazatel
pozorně vždy sleduju.

„Ano, ano, klid je třeba,
často moudře hovoříme,
„je nám třeba jako chleba!“
Zklidnit se však neumíme.

Kde klid vzít jen, kde se
skrývá,
v tomhle našem chaosu,
děšť snad jeho stopy smývá,
snad nám sedí u nosu.

Získat klid se nějak nedá,
nemožné ho koupit,
ani vlastnit nejde, běda,
lze v něj jenom vstoupit.

Ten, kdo mysl, byť jen
krátce,
ve hře stranou odstaví,
k tomu klid, ten vlídný rádce,
s radostí se dostaví.

Krize

(k filmu: **Z temnoty duše ...
světlo**)

Nezapomeň na podstatu,
vyvaruj se tísní,
lze ji spatřit třeba v květu,
či v milostné písni.

Podstata je domov ryzí,
uživej si pobyt v ní,
předejdeš tak snadno krizi,
krizi psycho-duchovní.

Tělo a my

Náký čas se za to mělo,
že je člověk pouze tělo,
jakýsi stroj mechanický,
občas trochu romantický

Pomalu snad zjišťujeme,
co to tělo asi je,
jak se s tělem domluvíme
a jak vlastně funguje.

Že v tom mantlu z jemné
kůže,
ve výsledku božské práce,
pro sebe si najít může
každý cenné informace.

Nemluv tělu do života,
nesnaž se mu poradit,
jinak síla v těle skrytá
nemůže se prosadit.

Když mu kecáš do žití,
jasnou řečí hovoří,
nepošle tě do řiti,
z lásky k tobě ochotí.

Když tu zprávu pochopíš,
neskončí tvé tělo v hrobě,
nekonečně ulevíš
jemu stejně jako sobě.

Zvláštní potřeba

Potřebu, když pocituji
stavět všechno do latě,
na nešvary ukazují,
chytrákem jsem v debatě.

Pro dobro to dělám přece,
aby chaos nevznikal,
aby tekla voda v řece,
aby vítr zafoukal.

Něčí hlasy slyším, zdá se,
nabádaj mě: „Ty vole!
Věnuj se víc žití v kráse
nežli jeho kontrole!“

Není klaun jako klaun (pro organizaci Zdravotní klaun)

Když už to tak vypadá,
že se nemoc dostavuje,
kvapem klesá nálada,
smutek svou tvář nastavuje.

Když už to tak vypadá,
že se mele z posledního,
tu někoho napadá
pozvat klauna zdravotního.

Tento vskutku osvícenec,
byť účastník systému,
ví, že radost a i tanec
nutností je každému.

Hlavně děti dokazují,
jak smích léčit dokáže,
jak choroby ustupují
sotva se klaun ukáže.

To „něco“

Když jsem o tom prvně
slyšel,
srdce se mi rozbušilo,
z úžasu jsem sotva vyšel,
kéž by to jen takhle bylo!

Když jsem s tím pak
koketoval,
vše se jasné jevílo,
jako vševěd jsem se choval,
nitro mé však kvasilo.

A když jsem to uchopil,
jako boky ženy tenčí,
konečně jsem pochopil
jaký tanec život tančí.

Systém

(pro syna Pét'u, když se mu
nechtělo do školy, kterou
si sám vybral)

Systém, který nemá rád
jednoduše s nadhledem
beze strachu akorát
překvap jiným pohledem.

Zmatený pak systém z toho
nebude tě dál už štvát,
změní se tím velmi mnoho,
budeš mít pak svět víc rád.

Nebudeme litovat

Pro sebe i pro ostatní
naučme se zklidňovat,
ať jsme štíhlí nebo statní,
nebudeme litovat.

Pro sebe i pro ostatní
tvořme z čisté radosti,
ať jsme štíhlí nebo statní,
nekonejme ze zlosti.

Spektrální učitelka Tereza

Setkal jsem se s dívkou
bledou,
oblečenou do svetru,
kam jí její kroky vedou?
Zdá se, že je na spektru.

Působila na mě zvláště,
se soudy se roztrh pytel,
co jsem o ní věděl vlastně,
mohl bych být její přítel?

Vyzval jsem ji rázně k tanci,
zdálo se, že na to čeká,
horlivost se nevyplácí,
vysmekla se jako štika.

Stál jsem tam jak vytesanej,
jako z dřeva lavička.
„Jsi jen trochu uspěchanej,“
řekla její babička.

Pochopil jsem, že je jiná,
jiná než ti ostatní,
pravdivá však jak hlt vína,
jako lístek okvětní.

Pár dní jsme se potkávali.
„Dej si pozor na krásku,“
hlasy strachu v hlavě zněly,
„problém visí na vlásku!“

Jenže, když se přiblížila,
byla mysl marná,
hercna se mi rozžhavila
jak plotýnka varná.

Uviděl jsem najednou
její čistou duši,
i tvář s barvou podivnou
nezvykle jí sluší.

Všiml jsem si ale navíc,
tím vším, co ji bolí,
cítil jsem se jako zajíc,
že mě pěkně školí.

Kdykoliv jsem prostor dal
těm myšlenkám postranním,
těžko jsem té noci spal,
viděl jsem ji před spaním.

Jak se rychle z její tváře
náznak smíchu vytrácí,
jak se od mé tváře lháře
bez okolků odvrací.

Taky jsem však ihned spatřil
čistý záblesk vesmírný,
který jejím očím patřil,
když jsem k ní byl upřímný.

Jak se život snadným stává,
když se v řeči společné
nemlátí jen prázdná sláma
pro hovory zbytečné.

Když nebudem pocit'ovat
ve společném soužití
stálou snahu ovlivňovat,
až je z toho na blití.

Jak jen vyjít s lidmi pravdy
ve společném prosoru?
Netočít se k pravdě zády,
nebýt tak s ní v rozporu.

Proč přemítat o tom dlouze,
přestovat lež nežistou?
Proč se chovat vlídně pouze
při setkání s autistou?

Tvář té dívky prozrazuje,
i když každý jinak sní,
také úsměv naznačuje -
- můžem si být prospěšní.

Mám to ale štěstí z pekla,
nebo spíše z nebe?
„Planetu mám svoji," řekla,
„zvu tam taky tebe."

Tito z kosmu učitelé
budí ve mě víru,
ať jsi člověk, nebo tele,
přicházej vřdy v míru.

Povzbuzující autostop

Nedávno jsem zastavil,
při své cestě do práce,
klukovi, co projevil
prosbu svézt se do Lince

V létě prý chce hlavně plně
užívat si turistiky,
a že jinak přes rok v Brně
studentem je juristiky.

Bylo vidět s jakou chutí
do auta mi rychle vlezl,
prý jsem první, čas tak letí,
kdo ho někdy někam svezl.

Nebylo mu proti srsti,
že jsem snídal sýr svůj zrající,
bral by zřejmě plnou hrstí
i ten povoz s trávou tlející.

Probrali jsme z leva z prava,
jak kdo vidí ten náš svět,
že prý mu to smysl dává,
když chtějí lidi rozumět.

Při té cestě společně
vzduch se krásně pročistil,
po rozmluvě báječně
v něčem jsem se ujistil.

Mladí lidé skvělí jsou,
to je dobrá zpráva,
vůbec není překážkou,
že studují práva.

Jsem tu dobře? (pozn. - Hugo = Ego)

Někdy ve mě pocit sílí,
že se náš svět nějak mílí.
„V jaké hrozné době žiju!“
O futro svou hlavu biju.

Do všech stran pak vyděšeně
volám novým mobilem:
„Ježíš - Maria, zatraceně,
copak jsem tu omylem?“

Hugo má mě na lopatě,
hledím dlouze do vody,
svého bytí v tomto světě
hledám nějaké důvody.

Voda, ta však drží se mnou,
to i Hugo zavěťří,
mysl má se stává klidnou,
jak hladina v bezvěťří.

Až se tomu musím zasmát,
jak ten Hugo svou hru hraje,
za pravdu mu musím zas dát,
protivníkem zdatným že je.

Tak jak člověk, tak i růže
má tu místo, bez debat,
podle svého tam si může
lásku klidně pěstovat.

Zpět jsem svůj klid opět nabyt,
můžu usnout konečně,
s přesvědčením, že jsem nebyl
zřejmě počat zbytečně.

Důvěra

Nedávno jsem cestou domů
zastavil se u plotu,
abych si ve stínu stromů
vyjasnil vztah k životu.

„Důvěřovat se mu může!“
Dumání mi pomohlo.
„Lepšího nic ženy, muže
potkat ani nemohlo!“

Nechat život jen tak plynout,
který všude vyvěrá,
zrodit se a zase zhynout,
to je v život důvěra.

Jisté jistoty

Rozhodl ses chodit znovu?
Berle svoje odhodit?
Bez jistoty téhle z kovu
jak chceš vlastně marodit?

Berle, dům či pojištění
jistoty jsou stejně jisté
jako slipy, co dnes voní,
za měsíc, že budou čisté.

V život tvoji důvěru
buňky tělem roznesou,
díky tomu záměru
nohy tě zas ponесou.

Všude dobře, ale doma... (pozn. - Hugo = Ego)

Vyrázejme na výlety
z tepla svého domova,
objevujme nové světy,
může to být zábava.

Když nám mysl vycestuje,
koho by to napadlo,
výlet často připravuje
CK Hugo s.r.o.

Jak však název naznačuje,
této firmy povedené,
ručení se neslibuje
a je velmi omezené.

Vyražte si jen tak klidně
s touhle zvláštní cestovkou,
nenechte však doma hlavně
adresu svou s jmenovkou.

Vzpomenem si potom snadno,
když nás cestou něco leká,
nebo, když snad padnem
na dno,
kde náš domov stále čeká.

Zlákat jsem se nechal často
od cestovní kanceláře,
než jsem zjistil, že mé místo
není vedle toho lháře.

Nejlíp zkrátka doma je mi,
v náruči své Podstaty,
nejvíc na tom líbí se mi -
- můžu tam být nahatý.

Každý za sebe

Každý je tu za sebe,
znamená to osamění?
Myslím přitom na tebe,
to věc celou jaksi mění.

Každý hraje tu hru svoji,
v mozaice však dohromady
jako, když se buňky spojí,
prsů, zadků nebo brady.

Děkuji ti, havrane!

Napil jsem se vody s chutí,
měl jsem žízeň k omdlení,
zmatená mě mysl nutí
zkoumat její složení.

Kousnul jsem si do klobásy,
udělal jsem dobře? Kdo ví.
Co se v ní tak skrývá asi,
nabídl jsem ji raděj psovi.

Dostal jsem chuť zaběhat si,
ne snad, že bych někam
spěchal,
nemůžu však ublížit si?
Pro sichr jsem běhu nechal.

Jak se hýbat, jak jen zpívat?
Jak mám jíst či meditovat?
Komu mám a nemám volat?
Jak se k vlastním dětem
chovat?

Jsem už z toho na palici,
zoufale mé nitro křičí,
ani všichni odborníci
nehovoří stejnou řečí.

Vyčerpaný z úvah svých
náhle vidím z okna domu
havrana, jak v odpadcích
hrabe se a zobe k tomu.

Jestlipak ten letec hravý,
vkradlo se mi pod čepici,
přemýšlí o skladbě stravy,
když obědvá v popelnici.

Když jsem viděl toho ptáka,
snad na celé kolo,
copak jsem to za hlupáka,
zasmát se mi chtělo.

To snad ani možné není,
na hlavu si prstem t'ukám,
za chvíli díky přemýšlení
snad si ani nezašukám.

Rázně jsem sáh do lednice,
klobásu jsem vytáh,
pivo nalil do sklenice,
na balkon se natáh.

Pomalů jsem velmi klidně
sousto v ústech převaloval,
skotu, co se pásl volně,
v duchu jsem pak poděkoval.

Nechalo se slunce vlákat
do nápoje zlatého,
potom do mě začla vtékat
síla světa celého.

Pojedli jsme tenkrát svorně,
dal jsem si i jitrnici,
já hodoval na balkóně,
krkavec zas v popelnici.

Důkazy té harmonie,
po nádherné noci letní,
našel jsem jak insignie
ráno v míse toaletní.

Sousedská výpomoc

„To je ale zase bordel!
Jednou z tebe skončím
v pánu,
slipy, trička, všechno v jednom,
co ta slupka od banánu?“

To snad není ani možný,
žiješ tady jako v chlívku,
dej to tady do pořádku
a pak přijď si na polívku.“

„Ale mami, nezdá se mi,
že je tady něco špatně,
mě to takhle vyhovuje,
proč musí být všechno v
šatně?“

Navíc, teď hned nepůjde to,
vím, že z toho nejsi ráda,
na skajpu mám kamarády,
v PC hře jim kreju záda!“

Mamince to bere sílu,
ty debaty o binci,
vždycky jenom poznamená:
„Skončím z toho v blázinci!“

Raději teď půjde s prádlem,
ve sklepě ho pověsí,
při domácí práci trochu
uklidnit se pokusí.

„Přeji krásný dobrý den!“
Zdraví soused na chodbě
maminku, co má tu svoji
lehkou blůzku na sobě.

„Takový jen kéž by byl,
co bych za něj všechno dala!“
Při těch slovech maminka
snad
malinko se pousmála.

„Stalo se snad něco zlého?“
Hřejivým a vlídným hlasem
ptá se soused velmi klidně
křehké ženy s černým vlasem.

Maminka mu převypráví,
co se u nich všechno dělo,
pak mu sdělí představu svou,
jak by se to dělat mělo.

„Ach ty naše představy,
co se tady stále vznáší,
co nám často do života
starosti a smutek vnáší.“

Opravdu je pro vás tak,
vnímejte to na chvíličku,
tak nesmírně důležitý
úklid toho pokojíčku?“

Necháte se představou tou
o pokoji uklizeným
klidně vtáhnout do konfliktu
se svým synem milovaným?

Navíc naše představy,
o nějaké třeba ženě,
nemusejí sdílet jiní,
ale taky obráceně!"

Snad ta slova způsobila,
upřímná a klidně znějící,
maminka, že teď tu stojí
zklidněná a přemýšlející.

„Jak si ale do budoucna
návyky syn osvojí,
když už teď se nenaučí
uklízet si v pokoji?“

Soused:

„Možná to tak nevypadá,
vnímá dobře, co se děje,
vaše práce úklidové,
i když se jim třeba směje.

Až on bude jednou ve svém,
jednoduše vzato,
bude-li to důležité,
vzpomene si na to.“

Maminku to zaujalo,
o klidu už dlouho snila,
avšak všemu, co tu slyší
ještě zcela nevěřila.

Dík maminky nedůvěře,
zřejmě je to nezbytné,
rozhodl se soused tedy,
že jí důkaz poskytne.

„Račte vstoupit, moje drahá,
přesvědčte se sama
na oči své krásné vlastní,
mám-li čisto doma.“

Nabídka ta nečekaná
maminku dost překvapila,
zároveň však na návštěvu
zvědavá i trochu byla.

„Za chvíli se manžel můj
vrátí z práce domů,
nevím, nevím, co by tak
řekl asi tomu.“

„Žádné strachy, moje drahá,
bude to jen na chvíličku,
kromě toho ve špajzu mám
vynikající slivovičku.“

Než maminka domyslela,
jak by to jen dopadlo,
vedl ji už soused dovnitř
i s tím košem na prádlo.

Otázky se hlavou honí,
mamince to stále nedá,
odpovědi stále hledá,
co ji čeká u souseda.

Ukázal by rád teď něco,
nevypadá na tip lháře,
že by stejnou měl tu potíž,
má snad syna bordeláře?

„Jako kluk jsem nikdy neměl,
podle mojí maminky,
uklizený pokojíček,
vyrovnané holínky.

Po létech pak konečně jsem
začal bydlet sám,
přesvědčte se, moje drahá,
pořádek tu mám!“

Nakonec to odpoledne
nedopadlo špatně,
maminka si na pořádek
vzpomněla jen matně.

Při návštěvě nezůstalo
jen u jedné skleničky,
soused nemoh oči spustit
z mamčiný blůzičky.

Jasně signály

Zvláštní jsou mé pocity
pustím-li se do díla,
senzor v těle ukrytý
okamžitě vysílá.

Úmysl můj, i když tiše,
směřuje-li navenek,
začnou mě brát křeče v
břiše,
že bych pustil do trenek.

Signálu je tělo zdrojem,
na druhé, že spíše dám,
nežli na svůj vlastní dojem,
který ze své práce mám.

Jestliže však tvořím hlavně
pro rodinu, pro sebe,
radost z nitra, jako z hlavně
vystřelí až do nebe.

Láska tělem volně jede,
to se slastí tetelí
jako kocour, který přede
u paničky v posteli.

Dobře je to zařízené,
svoje tělo mám moc rád,
informace dá mi cenné,
nemusím se nikde ptát.

Projít tiše životem

Projít tiše životem
znamená jít nenápadně,
naše chůze působí
příjemně a velmi ladně.

Projít tiše životem,
to chce jemně našlapovat,
jemný pohyb umožňuje
svoje kroky pozorovat.

Projít tiše životem,
to jsou kroky velmi klidné,
takové jsou pro okolí
a i pro nás blahodárné.

Projít tiše životem
naslouchat víc znamená,
uslyšíme děti své,
co nám dávají za jména.

Uslyšíme zpívat ptáky,
kteří nebem putují,
zpěvem svým nám vlastně taky
stále něco sdělují.

Projít tiše životem
je jak chvíle po souloži,
kdy milenci v objetí
vedle sebe jen tak leží.

Projít tiše životem,
to je nemít stále sólo,
ve snaze se prosadit,
nekřičet na celé kolo.

Projít tiše životem
pocit bývá znatelný,
neznamená ztratit se,
nebýt v světě zřetelný.

Projít tiše životem
možnost je jít vědoměji,
uslyšíme za plotem,
jak se lidé spolu smějí.

A proč vlastně výhodné je
projít tiše životem?
Je to způsob jednoduchý,
jak se nestat kokotem!

Kudy kam

„Navrhuji gymnázium,
kluk by měl jít studovat,
se školou má větší šanci
kariéru budovat.“

Lékař, právník, ekonom,
podle mého rozumu,
v životě se neztratí
za každého režimu“.

„Lidi chtějí žrát a bydlet!“
Neklid cloumá tatínkem.
„Neblbni nám mámo hlavu
tady s nějakým právníkem!“

Řemeslu se bude učit,
pak si ceny nastaví,
doktoři ho budou prosit,
ať jim barák postaví“.

Rodinná se rada koná,
kluk z devítky vychází,
ve složité situaci
Martin se teď nachází.

O něj se tu přece jedná,
připadá si jako debil,
celou dobu vypadá to,
jako by tu ani nebyl.

Konečně už u konce je
ta debata bez legrace,
mamka má v šest kosmetiku,
táta zase hodně práce.

Po diskuzi Martin měl zas
pár dní svůj svět naruby,
potom ale jeden víkend
vyjel s dědou na ryby.

Čas svůj s dědou trávil rád,
na rybách si oddechl,
když dědovi vyprávěl,
ten ho vždycky vyslechl.

„Zmatený jsem trochu, dědo,
nevím kudy kam,
nemůžu se v sobě vyznat,
chaos v hlavě mám.“

Každý kolem něco říká,
rodiče i učitelé,
kamarádi, kamarádky,
co mám dělat, do prdele!?”

Potom bylo chvílku ticho,
voda začla čarovat,
děda mohl Martinovi
v klidu začít vykládat.

„Zařízenej svět je dobře,
tak to vidím, Martine,
na cestu svou každá bytost
potřebné vše dostane.

Poslouchej víc svoje nitro,
spoléhej víc na sebe,
tam se dozvíš, co máš dělat,
co je dobré pro tebe.

„Svoje nitro poslouchat?
Jakou řečí ale mluví,
jak jen tohle vypátrat?“
Martin ještě stále neví.

„Celou věc vem jednoduše,
tohle těžko vymyslíš,
třeba je dát prostor srdci,
pak se jen tak nezmýlíš.

Když ti byly dva, tři roky,
často jsem ti u vás viděl,
nemusel ti nikdo radit,
co máš dělat sám jsi věděl.

To je vlastně věda celá,
uvědom si akorát,
tvoje nitro napovídá -
- dělej všechno, co máš rád.“

Opět bylo ticho krásné,
jenom v dálce ovce bečí,
všechno náhle bylo jasné,
nebylo už třeba řečí.

Hranice

Lidstva část si buduje
všelijaké hranice,
děje se to řadu let,
je už z toho tradice.

Nejde jen o ploty, zídky,
co jsou vidět navenek,
ještě předtím nenápadně
vznikly hradby z myšlenek.

Neomezit v prostoru se
znamená být opojený,
vědomí to samotné pak
umožní být spokojený.

U sebe si může každý
začít s malou brigádou,
pomaličku rozebírat
ty zdi s šedou fasádou.

Řekněte mi, děti moje (Pro syny Martínka a Pěťu)

Řekněte mi, děti moje,
jestli jsem vám, víc než
zdrávo,
do života někdy kecal,
aniž měl bych na to právo.

Řekněte mi, děti moje,
s indiánským sice brkem,
ve snaze své poučit vás,
lezl jsem vám někdy krkem?

Pokud se tak dříve stalo,
dnes už potom zbyl jen
prach,
věřte, že tou motivací
ubohý byl jen můj strach.

Nezbývá, než poučit se,
zkrátka se to někdy dělo,
kdyby strach vás ovládnout
chtěl,
vzpomeňte si, jak vám bylo.

Jestli někdy chtěl bych zase
chytřej bejt až do prdele,
se vši láskou, v celé kráse
pošlete mě do postele.

Děkuji vám, váš tatínek.

Zvykl jsem si

Zvykl jsem si, že mám stále
střechu svoji nad hlavou,
a že v noci přikrývat se
mohu dekou péřovou.

Zvykl jsem si, že mám stále
čisté tričko ve skříni,
a že každé ráno můžu
vychutnat si snídani.

Zvykl jsem si na hospody,
kde proud piva vždycky teče,
ze kterých tak snadno po
dvou
střízlivý host neuteče.

Zvykl jsem si na období,
sleduji to náký pátek,
žijem si tu celkem dobře
bez válek a bez šarvátek.

Co s tím zvykem, který prý je
košilí ze železa?
Zda-li někde jednoznačná
odpověď se nalézá?

Některé snad naše zvyky
chovají nás v nebdělosti,
jiné zase umožní nám
pociťovat stavy štěstí.

Když si zvyknu každý den
strávit chvílku se svým
dechem,
bude vůbec možné pak
setkávat se s fógl-pechem?

Když si zvyknu každý den
vlídně se svým tělem mluvit,
může se pak jenom tak
zánět krví klidně plavit?

Když si zvyknu každý den
lásku doma pěstovat,
může se stát rodině,
že nebude fungovat?

Božské tóny harmonické
nejdou slyšet samozřejmě,
zvykem dobrým stát se může
sebe na ně ladit jemně.

Bez diskuzí

Jaký dlouhý diskuze,
jestli je to blbost holá,
kupříkladu inkluze,
kdo chce, tak ji dávno dělá.

Vědomé šilhání

Jedno oko do nitra,
druhé zase ven,
abys mohl sledovat,
jak si tvoříš sen.

Možná, že to navenek
vypadá, jak šilhání,
vnější svět i Podstatu
vnímat ti však nebrání.

Požitek a prožitek

Tyhle naše chutě -
jsem to ale pořizek,
hele, bejby, zvu tě
na privát a na řízek.

Nejdřív dám ti do těla,
při šukačce vyhládnem,
co bys ještě nechtěla?
Pak se pěkně nadlábnem!

Člověk je tvor pozitkářský,
milujeme orgie,
kuli... nebo pulinářský,
ať si lidstvo užije.

Slovo „u-žit“ má však háček,
vidět často nebývá,
to „u“ značí, že nám něco
ze života ubývá.

Kdežto v slově prožívání,
cítit lze spíš kvalitu,
co v jídle i v milování
střídá chtivou kvantitu.

V kvantitě až nekonečné
chtění stále sílí,
jako chutě ustavičné,
když jde o sex bílý.

Kvalitního pokrmu,
to se stále ne dost cení,
z božské pece každému
stačí málo k nasycení.

Růže mnoholistá

Každý z nás je lístkem růže,
jedné růže mnoholisté,
zdát se nám to divné může,
je to zřejmě víc, než jisté.

Zeptejme se třeba včely,
zprávu vkládá do medu,
z výšky vidí ten květ celý,
díky svému nadhledu.

Výjimečný člověk

Někdy slyším kolem sebe:
„Tomu já jsem velmi vděčný,
seslalo ho samo nebe,
to je člověk výjimečný.“

Jaká, že to lidská vlastnost
znamená tu výjimečnost?
Jistě je to předem daný,
kdo bude ten vyvolený,

Je to dívka tvarů božských,
v níž se krása násobí,
která lehce v řadách mužských
pozdvížení způsobí?

Je to talent výjimečný,
co se živí tenisem,
nebo ten, kdo straší slečny
svým nadměrným penisem?

Možná jde o politika,
či o vůdce duchovního,
jehož skvělá rétorika
láká tvora najivního.

Složitě se ta věc jeví,
výjimečnost odhalit,
jeden potom ani neví,
kam pozornost zacílit.

Řečí hloupých bylo až dost,
dokola tak mluvit dá se,
každý má svou výjimečnost,
i když něco stejné zdá se.

Ono by šlo, celkem vzato,
v dnešní době neklidu,
podívat se jinak na to,
jaksi trochu z nadhledu.

Ten, kdo plně radost žije,
ten je světu užitečný,
kdo ji denně ošetřuje,
je dnes vlastně výjimečný.

Sníh

Sníh už kolem poletuje,
bílé vločky sedaj na mě,
zem, ta vodu potřebuje
v lét'e stejně, jako v zimě.

Je sníh ale voda vůbec?
Vypadá spíš jako peří,
kdo má od něj mokrá límeč,
ten spíš tomu více věří.

Jako led je voda k mání,
v zimě vzduchem nesená,
v tomto čase rozjímání
je to voda vznešená.

Pan Tau

V této knize veršované
chci věnovat vzpomínku
postavě mé milované,
co má černou buňku.

Mám ji rád už léta dlouhá,
co se mezi námi stalo?
I když je to loutka pouhá,
přátelství mi hodně dalo.

V dětství byl jsem plný
štěstí,
když on začal čarovat,
jak to, že i v dospělosti
umím se s ním radovat?

Chvilku malý, chvilku velký,
snad díky změnám velikostí,
jak děti, tak dospěláky
uměl odvést od starostí.

Chvilku dlouhý, chvilku krátký,
měnil se na různých místech,
jako muž teď tyhle hrátky
vnímám v širších souvislostech.

Jedno kouzlo toho pána,
věřím, že ho znaj i mladí,
vybavím si vždycky z rána -
- vlídný úsměv, který hladí.

Zvláštní člověk Pan Tau byl,
aspoň mi to vždy tak přišlo,
kde se náhle objevil,
jakoby tam slunce vyšlo.

Němý byl od přírody,
neměl s tím moc starosti,
co jen bez slov hromady
stačil rozdat radosti.

Dodnes pro mě představuje,
možná to tak máš i ty,
každý z nás to potřebuje -
- symbol božské čistoty.

Je snad jasné, že i dál
Pan Tau se k nám bude vracet,
a proč skvělý seriál
má těch dílů třiatřicet.

Když si to tak srovnám
v hlavě,
zvláštní pocit z toho mám,
napadlo mě to teď právě -
- není to snad Kristus sám?

Zapomenout mi furt nedá,
ani snad na chvílku,
jak se Pan Tau z chumlu
zvedá,
když mu zničí buřinku.

V posledním to dílu bylo,
jen tak klidně odchází,
co mě tenkrát udivilo,
že mu vlídnost neschází.

Zprvu smutek zachvátil mě,
pak mi došlo obloukem,
čarovat se dá i zřejmě
jinak, než tím kloboukem.

Osobnostní rozvoj

Pozval mě kouč osvícený,
co se živí rozvojem,
že má pro mě rady cenný,
jak být lepším playboyem.

Rozvoj často znamená
furt mít větší ramena,
rozvinutá osobnost
nemá zřejmě nikdy dost.

Nemám pocit, že je nutné
stále něco rozvíjet,
stačí jen, když dokonalost
nebudem svou pomíjet.

Pokud se ti hlava točí
na tom světském kolotoči,
než-li na pláč nabírat,
zkus jen z volna ubírat.

Omytá duše

Někdo může mít i dojem,
že snad něco vymyslel,
v našem světě, že je pojem,
kdo by si to pomyslel.

Pokud tento pocit sílí,
tak ten člověk krvelačný
těžko zjistí, že se mýlí,
Hugo slaví triumf značný.

Těžko taky možno vědět,
jak se sebou zacházet,
netřeba se za to stydět,
nechat vše jen procházet.

V duchovnu i ve vědě je
Hugo skvělým hráčem,
když člověk svou duši myje,
neskončí hra pláčem.

Jen klidně vejdi

Do zahrady plné květů,
kde tančívaj nahé víly,
chystáš se jít za úsvitu,
abys nabral nové síly.

Zprvu tlačíš velmi jemně,
do těch vrátek od ohrady,
zamčené jsou ale zřejmě,
přestáváš si vědět rady.

Začneš svůj tlak zvyšovat,
když to nejde jen tak lehce.
Někdo tě tu nemá rád?
Možná tě tu někdo nechce!

Po urputném snažení
ztrácíš zvolna naději,
místo času maření
půjdeš domů raději.

S neúspěchem smířený
přestals tlačit do vrátek,
snahou velkou znavený
navlékáš si kabátek.

Zaháknutá kapuce však,
v tom je právě sranda celá,
otevřela po másle jak
směrem k tobě branku zcela.

Zvláštní věc se přihodila,
svědkem jsi teď zázraku,
jak se cesta uvolnila
vlastně zcela bez tlaku.

Výraz tvójí tváře značí -
- poznals jak svět silou
berem,
není jedno, jak kdo tlačí,
není jedno, jakým směrem.

Když chceš někam
do prostoru,
a to platí v každé době,
vstoupit klidně, bez odporu,
otevíráš jemně k SOBĚ.

Nenechavci

Jednou v létě k večeru
chtělo se mi městem jít,
svoji ženu seberu,
chystáme se pivo pít.

Na náměstí, jak je kříž,
nabádal hlas politika,
ať jdem k němu trochu blíž,
že se nás to taky týká.

Že to tady všechno změní,
křičel nahlas z plných sil,
v pořádku tu prý nic není,
zvolený jen kdyby byl.

O kus dál zas vůdce ducha
říká, že je jediný,
slyšel jsem to na půl ucha,
kdo má měnit dějiny.

Potkali jsme ještě další
aktivisty aktivní,
kteří chtějí v zemi naší
dělat změny zásadní.

Ve školství i v medicíně
dá se mnoho vymyslet,
při výrobě z plastu skříně
a v přírodě jakbysmet.

U řeky pak na nábřeží
usedli jsme na lavičku,
kochali se vodou svěží,
dívali se na pramičku.

Jak si tam tak sedíme,
zjišťujeme po chvíli ce,
ani o tom nevíme -
- nejsme sami na lavičce.

Stařec přišel beze slova,
slunce zakryl malý mrak,
zdál se být snad bez domova,
měl však zcela jasný zrak.

„Do háje at' jdou s tím už,
na co tady hrajou si?“
Prohodil ten starý muž
jen tak sobě pod vousy.

„Nenechavci nenechaví,
pořád tady něco staví,
všechno měnit, to je baví,
pak to ještě, hlupci, slaví!

Nechápou, že je to blbost,
vylepšovat dokonalost,
myšlení jim jejich zdárně
brání zjistit, že chtěj marně.

Tak jak v půdě, tak i v těle
funguje vše zkrátka skvěle,
lásku nejde v sobě chovat,
když furt budou zasahovat.“

Pomalu se potom zvednul,
klidně, v jemné noblese,
s prvním krokem, když si
prdnul,
zamumlal jen: „Mějte se!“

Pohoda dál panovala,
křiklounů dnes bylo dost,
z dědouška se vyklubala
zajímavá společnost.

Silná byla jeho slova,
slunce svít už ubývá,
odpoledne celé znova
probrali jsme u piva.

Duchovní praxe

O principech vesmírných
nemel pořád dokola,
ověřuj je v krocích svých,
jinak budeš za vola.

Božský nádech

Nadýchni se zdraví,
nech ho tělem kolovat,
to tě Otec zdraví,
budeš svůj dech milovat.

Nadýchni se zdraví,
krev ho tělem rozvede,
kdo to ještě neví,
tohle ona dovede.

Nadýchni se zdraví,
než se tělo zahltí,
kdo to ještě neví,
za to se nic neplatí.

Požadavky

Ach ty naše požadavky,
na bydlení, na dopravu,
na honosné třeba vdavky,
dělají nám těžkou hlavu.

Požadavky ach ty naše,
většinou to jsou jen sračky,
svazují nám naše duše,
jako ženy šněrovačky.

Bez těch našich požadavků
na starosti můžem kýchat,
bez těch našich požadavků
bude se nám lépe dýchat.

Jako ženám bez korzetu,
který prsy vězní,
stále vidím svoji tetu,
jak jí tělo przní.

Nerad bych byl radilem

Někomu chtít něco radit?
Nebo ho snad něco učit?
Nebudeš se na mě mračit,
že můžu jen doporučit?

Nerad bych tak obtěžoval,
otravoval kolemdoucí,
zmatek jiným v hlavách dělal
svojí radou nežádoucí.

Pěkně kolem osy nula

Euforie s depresí,
ty si můžou ruce podat,
ten, kdo s nimi začne si,
těžko bude klid svůj hledat.

Euforie s depresí,
obojí klid zadusí,
být to tak však nemusí,
když zůstanem u osy.

VIP

Odvěká je snaha lidí
zjistit pravdu obecnou,
kdo se za ní stále pídí,
má svou duši nemocnou.

Odvěký je pocit lidí,
někteří dost na tom lpí,
že tu pravdu oni vidí,
říkají si „ví aj pí.“

Zmateni jsme dokonale,
co je vlastně důležité?
Je to role učitele,
nebo jsou to nohy myté?

Nádech nezklame

Zastav kroky v botách z kůže,
pouvažuj logicky,
myslíš snad, že něco může
strašit tady navždycky?

Vždyť se všechno mnění
stále,
vznikaj nové obory,
a co hůř, pro pána krále,
mění se i názory.

Zapeklitá situace,
jistoty jsou nestálé,
ještě, že ty moje plíce
dýchaj sami nadále.

Radost z pomoci

Když ty budeš v pohodě,
co ven z tebe poleze?
Úvaha o nehodě
do prostoru nevlze.

Nemusíš mít z toho strach,
že ti to snad bude líto,
z cizí chvály zbude prach,
pomáhej vždy inkognito.

Na jaře i v létě, v zimě
pomáhej vždy anonymně,
radost z toho já i ty
pocítíme z Podstaty.

Cykly života

Nádech, jaro, jitra časně,
zrození to samá jsou,
jako zážeh svíčky krásné
rozběhne se klidnou tmou.

Výdech, podzim, usínání
v symbolech jsou znamení,
že přichází umírání
a konečně zklidnění.

Nečekej bez skonu, zrodu
zimní spánek blahodárný,
logicky i potom vzato
nemůžem chtít plodné léto.

Spolu plynou cykly věčné,
procesy ty vzájemné,
je to snad až neskutečné,
jak jsou všechny příjemné.

Nadýchni vzduch osvěžující,
užij si dech zadržžený,
budeš potom děkující
na výdech zas nadržžený.

Život a láska

„Miluj“ řekne němec „liebe“,
už to slovo se mnou hýbe,
pro „žij“ má pak výraz „lebe“,
je to jasné, jako nebe.

Kdo v těch slovech rozdíl vidí,
dík malému písmenku,
ať se za svůj pohled stydí,
z ostudy má halenku.

Není to jen naděje,
krk svůj na to klidně dám,
život, že ta láska je
a ta láska život sám.

Ach ten věk

(pro kamaráda zvukaře Honzu
k jeho 40. narozeninám)

Věku se dnes kde kdo leká,
strašáků, těch máme dost,
vymyslet chcem, co nás
čeká,
život je však přítomnost.

Pozornost tvá má moc ráda,
když s ní sladíš svoje kroky,
bude ti stat stage i kláda
ještě další dlouhé roky.

Není pohled jako pohled

Sledovat lze lesklý povrch,
nebo vnitřní Podstatu,
zjeví se buď lidský zloduch,
nebo spatříš jednotu.

Modlitba, či spíše přání

Vyslechl jsem před časem
modlitbu či přání,
ve štěstí všem bytostem
ať nic nezabrání.

Rostliny i zvířata,
ty to jistě dají,
lidé možná častěji
potíže s tím mají.

Proto se chci pokusit,
tady na kus papíru,
jednoduše sesmolit
přání lidem na míru.

Kéž si člověk uvědomí,
co, že on to vlastně je,
kde je stále domov jeho,
kde je jeho naděje.

Kéž zas lidé objeví zpět
svou bytostnou Podstatu,
která stále miluje nás,
jak nudista nahotu.

Kéž si člověk uvědomí
plně svoji vnitřní sílu,
kompletní tu informaci,
co ho zdárně vede k dílu.

Kéž člověk vždy udržuje,
v montérkách či s kravatou,
spojení to každodenní
se svou živou Podstatou.

Kéž si člověk uvědomí,
že tu nic mít nemůže,
zjištění to samotné mu
v životě dost pomůže.

Že náš svět je dynamický,
to je zkrátka jeho řád,
že pak každá snaha selže,
vlastnit něco napořád.

Kéž si lidé uvědomí
svoji tvorbu mentální,
kterou mohou pozorovat,
když se z okna vyklání.

Třeba, když se zprávným
špatným
věnuje moc pozornosti,
v zrcadle té tvorby vidno
obraz smutný plný zlosti.

Nebo, když si lidé řeknou
ve strachu žít nebudem,
radost, láska, harmonie
bude jejich osudem.

Kéž si lidé uvědomí,
že jsou to jen myšlenky,
co je tahaj, jak pes kosti
v rámci té hry z přítomnosti.

Kéž si člověk uvědomí,
mohlo ho to napadnout,
že se může v každé chvíli
na život vždy spolehnout.

Kéž si člověk uvědomí,
že svět každý jinak vidí,
kéž pak lidé navzájem si
své pohledy nezávidí.

Kéž si člověk uvědomí,
že tu každý svou hru hraje,
že i během života se
můžem sejít u bran ráje.

Kéž si člověk uvědomí,
že svůj život sám si žije,
ve společném prostoru však
společné tu srdce bije.

Kéž si člověk uvědomí,
pro sebe a pro ty další,
čím ten prostor naplňuje,
ten buď laská, nebo straší.

Kéž si lidé uvědomí,
že vždy nejde všechno hned,
příběhů je celá řada,
dalo by se vyprávět.

Na den nový, kdo se těší,
nemůže se dočkat,
když s tím začne před půlnocí,
tak si musí počkat.

Nebo, když se někdo přejí,
tak ho bolest břicha bere,
a ta zkrátka nepovolí,
dokavad' se nevysere.

Kéž si lidé uvědomí,
jaké je žít ve spěchu,
časů moře potom mohou
trávit spolu v pelechu.

Díky tomu uklidnění
nový člověk lehce vzniká,
díky tomu propojení
kultura dál nezaniká.

Kéž si lidé uvědomí,
kdo, že děti vlastně jsou,
že bez jejich přičinění
na svět zřejmě nepřijdou.

Kéž si lidé uvědomí,
že to není grázlů banda,
a že s jejich narozením
nekončí tu celá sranda.

Ať si lidé uvědomí,
kéž jim Pánbůh nadělí,
že ty děti nejsou jiné,
než-li všichni dospělí.

Pusťme děti ke slovu,
stejně já, tak jako ty,
nemlat'me je přes hlavu,
promlouvají z Podstaty.

Nechme děti volně tvořit,
nemachrujme na ně stále,
vzájemně se můžem učit,
děti často vidí dále.

Kéž si člověk uvědomí,
jak je ticho blahodárné,
že v tom našem prostoru
lze žít i bez motoru.

Ať se lidem více daří
vědoměji uvažovat,
nebudou jim, někdy lstivé,
vnější vlivy ubližovat.

Kéž si člověk svědomitě
čistí svoje nevědomí,
nejhorší je zřejmě asi
mít sám sebe na svědomí.

Doporučit chtěl bych suše,
berme všechno jednoduše,
složitosti, komplikace
ničící celé generace.

Tohle všechno lidem přeji,
nejde tak o modlení,
když se člověk vzpomátuje,
celý svět to ocení.

Usínání na vavřínech
žádné nové téma není,
láska dříme ve všech lidech,
přeji sladké probouzení.